

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 10046/14
03.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић чланова већа, са судским саветником Браниславом Којадиновић Бановац, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца] из
поднетој против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштити података о личности, ради поништаја решења број: 07-00-00982/2014-03 од 20.08.2014. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III Таксени обавезник , **ОСЛОБАЂА СЕ** од плаћања судске таксе у предмету управног суда III-8 У. 10046/14

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива налаже се Министарству правде Републике Србије у Београду, да без одлагања, а најкасније у року од пет дана од дана пријема овог решења обавести тужиоца, да ли поседује тражене информацију у вези са одлуком Основног суда у Кикинди да је дошло до апсолутног застаревања кривичног гоњења туженог у поступку покренутом од стране] као тужиоца, односно документ из којег се може сазнати име и презиме лица, које је у периоду од 17.12.2009. године, као дана подношења оптужног предлога оштећеног] као тужиоца до 09.02.2012. године, као дана апсолутног застаревања кривичног гоњења, било задужено, од стране Министарства, за надзор, у складу са чланом 4. Судског пословника да не дође до апсолутног застаревања кривичног гоњења и да му уколико такав документ поседује достави копију истог којима су исте садржане, а из којих се може сазнати како је поступљено по његовом поднеску означеном као "жалба" од 28.11.2013. године, те да му, уколико такве документе поседује, у истом року достави копије ист, стим што ће се пре достављања, заштити и учинити недоступним податке о личности као што су: адресни подаци, лични матични

број грађана и слично, уколико су такви подаци садржани у тим документима; а у ставу другом констатовано да ће о извршењу решења Министарство правде Републике Србије у Београду, обавестити туженог у року од седам дана од дана пријема овог решења.

Тужилац је овом суду поднео тужбу, првобитно због ћутања управе, коју је поднеском од 08.10.2014. године проширио и на решење туженог број: 07-00-00982/2014-03 од 20.08.2014. године. Навео је да није задовољан донетим решењем Повереника. Предложио је да суд наложи туженом да сходи члану 263. став 1. Закона о општем управном поступку донесе закључак о дозволи административног извршења и након истека законског рока одреди и спроведе почетно новчано извршење од 20.000,00 динара, а све до максималног и да по потреби понови процедуру или да сам спроведе административно извршење.

Тужени орган, у одговору на тужбу, у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Одредбом члана 5. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04...36/10), прописано је да свако има право да му буде саопштено да ли орган власти поседује одређену информацију од јавног значаја, односно да ли му је она иначе доступна, а ставом 2. да свако има право да му се информација од јавног значаја учини доступном тако што ће му се омогућити увид у документ који садржи информацију од јавног значаја, право на копију тог документа, као и право да му се, на захтев, копија документа упути поштом, факсом, електронском поштом или на други начин.

Одредбом чл. 16. ст. 1. наведеног закона, прописано је да је орган власти дужан да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, тражиоца информација обавести о поседовању информација, стави му на увид документ који садржи тражену информацију, односно изда му или упути му копију тог документа; а копија документа је упућена тражиоцу даном напуштања писарнице органа власти од кога је информација тражена.

Према доказима у списима и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је правилно, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, и за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога што је по оцени Управног суда правилно тужени орган у поступку одлучивања по жалби тужиоца нашао да Министарство правде Републике Србије није поступило по захтеву тужиоцу у складу са цитираном одредбом члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04...36/10), као да су разлози његовог непоступања по захтеву тужиоца неосновани. Наиме правилно по оцени суда налази тужени орган да је неспорно право тужиоца на тражене информације у смислу цитираног члана 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тим пре кад постоји и могућност раздвајања информације сагласно одредби 12. истог закона, па је стога правилно одлучио на основу члана 24. став 4. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку. Такође је тужени орган правилно нашао да навод Министарства правде Републике Србије да је упутио допис од 10.03.2014. године којим га обавештава о овлашћењима Министарства односно Сектора за правосуђе и међународну правну помоћ, није могао утицати на другачију одлуку туженог, а са разлога што тужилац није тражио обавештење о овлашћењима наведеног сектора тог Министарства већ документ

из којег се може сазнати име и презиме лица које је у одређеном периоду било задужено од стране Министрства за надзор у складу са чланом 4. Судског пословника да не дође до апсолутног застаревања кривичног гоњења по оптужном предлогу

Наводе тужбе који се односе на радње које суд треба да предузме у циљу административног извршења решења туженог органа, суд је оценио неоснованим. Ово стога, што је предмет овог спора оцена законитости решења Повереника те уколико орган управе не поступи по његовом решењу, Повереник, на основу одредбе члана 28. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја проводи административно извршење у складу са законом којим се уређује општи управни поступак.

Суд је ценио остале наводе тужбе, али је, имајући у виду чињенично стање, утврђено у спроведеном поступку, на које су цитиране одредбе наведеног закона правилно примењене, нашао да не могу довести до друкчије оцене законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима сходном применом одредаба члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Како је одредбама члана 10. став 1. и 2. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...93/12), прописано да суд може таксеног обвезника ослободити од плаћања таксе ако би плаћањем таксе, имајући у виду средства из којих се обвезник и чланови породичног домаћинства издржавају, а та средства била у толикој мери умањена да би тиме била угрожена њихова социјална сигурност, с тим да се приликом доношења одлуке морају ценити све околности, а нарочито вредност меродавна за наплату таксе, укупан приход таксеног обвезника и чланова породичног домаћинства, као и број лица које таксени обвезник издржава, имајући у виду вредност меродовни за наплату таксе, као и то да је тужилац лице које није обвезник пореза на имовину физичких лица о чему је приложио доказ, суд је нашао да су, у конкретном случају, испуњени законом прописани услови за ослобађање тужиоца, као таксеног обвезника, од плаћања судске таксе у овом предмету, због чега је одлучено као у ставу III диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.06.2015. године, III-8 У. 10046/14

Записничар

Браниславом Којадиновић Бановац, с.р.

Председник већа - судија

Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

МП